

Ήμουν άθελ

(παρμένο από τη Ρωσία)

Επιστροφή από την άλλη ζωή

Ήμουν άθελ και έβριζα πολύ και φοβερά το Θεό. Ζούσα μέσα στη ντροπή και την πορνεία και ήμουν νεκρή στη γη. Όμως ο ελεήμων Θεός δεν άφησε να χαθώ, αλλά με οδήγησε στη μετάνοια.

Στα 1961 αρρώστησα από καρκίνο και ήμουν άρρωστη τρία χρόνια. Δεν έμενα ξαπλωμένη, παρά εργαζόμουν και έκανα θεραπεία σε γιατρούς, ελπίζοντας να βρω θεραπεία. Τους τελευταίους έξη μήνες είχα τελείως αδυνατίσει, τόσο που ούτε νερό δεν μπορούσα να πιω. Μόλις το έπινα, αμέσως το έκανα εμετό. Τότε με πήγαν στο νοσοκομείο και επειδή ήμουν πολύ ενεργητική κάλεσαν ένα καθηγητή από τη Μόσχα και αποφάσισαν να με χειρουργήσουν.

Μόλις μου άνοιξαν την κοιλιά, αμέσως πέθανα. Η ψυχή μου βγήκε από το σώμα και στέκονταν ανάμεσα σε δύο γιατρούς και εγώ με μεγάλο φόβο και τρόμο κοιτάζα την αρρώστια μου. Ολόκληρο το στομάχι μου και τα έντερα μου ήταν προσβεβλημένα από καρκίνο. Στεκόμουν και σκεπτόμουν γιατί είμαστε δύο; Δεν είχα ιδέα ότι υπάρχει ψυχή. Οι κομμουνιστές μας φούσκωναν και μας δίδασκαν ότι η ψυχή και ο Θεός δεν υπάρχουν, ότι αυτό είναι μόνο επινόηση των παπάδων για να ξεγελάσουν το λαό και να τον κρατούν σε φόβο για κάτι που δεν υπάρχει. Βλέπω τον εαυτό μου που στέκεται και τον βλέπω πάλι πάνω στο χειρουργείο. Μου έβγαλαν έξω όλα τα εντόσθια και αναζητούσαν τον δωδεκαδάκτυλο. Αλλά εκεί υπήρχε μόνον πύον, τα πάντα ήταν κατεστραμμένα και χαλασμένα, τίποτε δεν ήταν υγιές. Οι γιατροί τότε είπαν: «αυτή δεν έχει με τι να ζήσει». Όλα τα έβλεπα με μεγάλο φόβο και τρόμο και πάλι σκεπτόμουν: «Πώς και από πού είμαστε δύο;». Στέκομαι και ταυτόχρονα είμαι ξαπλωμένη; "Οι γιατροί τότε επέστρεψαν τα εντόσθιά μου όπως-όπως και είπαν ότι το σώμα μου πρέπει να δοθεί στους νέους ειδικευόμενους γιατρούς για διδασκαλία και το μετέφεραν στο νεκροστάσιο και εγώ πήγαινα κοντά τους και όλο και παραξενεύομουν και σκεπτόμουν πως και από πού είμαστε δύο. Εκεί με άφησαν ξαπλωμένη γυμνή, καλυμμένη ως το ύψος του στήθους με ένα σεντόνι. Μετά απ αυτό βλέπω ότι ήλθε ο αδελφός μου και έφερε το μικρό μου γιο. Ήταν έξι χρονών και ονομάζονταν Αντρούσκα (Αντρέι). Ο γιός μου πλησίασε το σώμα μου και με φίλησε στο κεφάλι. Άρχισε να κλαίει και να λέει: «Μαμά, μαμά, γιατί πέθανες; Είμαι ακόμη μικρός, πως θα ζήσω χωρίς εσένα; Πατέρα δεν έχω και συ πέθανες! Εγώ τότε τον αγκάλιασα και τον φίλησα, αλλά αυτό δεν το αισθάνθηκε ούτε το είδε ούτε με πρόσεξε, αλλά κοιτάγε το νεκρό μου σώμα. Έβλεπα επίσης πως έκλεγε ο αδελφός μου. Μετά απ αυτό, εγώ με μιας βρέθηκα στο σπίτι μου. Ήλθε η πεθερά μου από τον πρώτο μου γάμο, η μητέρα μου και η αδελφή μου. Τον πρώτο μου σύζυγο τον εγκατέλειψα γιατί πίστευε στο Θεό. Τότε άρχισε η διανομή των πραγμάτων μου. Εγώ ζούσα πλούσια και με πολυτέλεια και όλα αυτά τα απόκτησα με αδικία και με πορνεία. Η αδελφή μου άρχισε να αφαιρεί τα πιο ωραία από τα πράγματά μου, ενώ η πεθερά ζητούσε να αφήσει και κάτι στο γιό μου. Η αδελφή μου δεν άφηνε τίποτε, αλλά επιπλέον άρχισε να εμπαίζει την πεθερά λέγοντας: «αυτό το παιδί δεν είναι από τον γιό σου και συ δεν του είσαι τίποτε». Μετά απ αυτό αυτές βγήκαν και έκλεισαν το σπίτι. Η αδελφή μου πήρε μαζί της και ένα μεγάλο μπόγο με πράγματα. Ενώ αυτές μάλωναν για τα πράγματά μου είδα γύρω μας να χορεύουν και να χαίρονται διάβολοι.

Ξαφνικά βρέθηκα στον αέρα και βλέπω σαν να πετώ με αεροπλάνο. Αισθάνομαι ότι κάποιος με συγκρατεί και ότι υψώνομαι όλο και πιο πολύ. Βρέθηκα πάνω από την πόλη ΜΠΑΡΝΑΟΥΛ. Μετά βλέπω ότι η πόλη χάθηκε. Έγινε σκοτάδι. Μετά απ αυτό άρχισε πάλι να έρχεται φως και στο τέλος φώτισε τελείως και το φως ήταν πάρα πολύ ισχυρό που δεν μπορούσα να το κοιτάξω. Με τοποθέτησαν σε μαύρη πλάκα ενάμιση μέτρου. Έβλεπα δένδρα με πολύ χοντρούς κορμούς και πανέμορφο ποικιλόχρωμο φύλλωμα. Ανάμεσα στα δένδρα υπήρχαν σπίτια και μάλιστα όλα καινούργια, αλλά δεν είδα ποιοι ζούσαν σ αυτά. Στην κοιλάδα αυτή είδα πλούσιο πράσινο χορτάρι και σκέφτηκα: που βρίσκομαι εγώ τώρα; Αν βρίσκομαι στη γη τότε γιατί δεν υπάρχουν εδώ επιχειρήσεις, εργοστάσια ούτε άλλα κτίρια, γιατί δεν υπάρχουν δρόμοι ούτε συγκοινωνία; Τι μέρος είναι ετούτο εδώ χωρίς ανθρώπους και ποιος τέλος πάντων ζει εδώ; Λίγο πιο πέρα είδα να περπατάει μια ωραία υψηλή γυναίκα με βασιλικά φορέματα κάτω από τα οποία φαίνονταν τα δάκτυλα των ποδιών. Περπατούσε τόσο ανάλαφρα που από τα πόδια δεν λύγιζε ούτε το χορτάρι. Κοντά της πήγαινε ένας νεαρός που είχε ύψος ως τους ώμους της. Είχε κρυμμένο το πρόσωπο του με τα χέρια του και για κάτι έκλεγε πολύ και πικρά και παρακαλούσε, αλλά για ποιο λόγο δεν μπορούσα να ακούσω. Σκέφτηκα ότι είναι ο γιος της και μέσα μου

διαμαρτυρήθηκα γιατί δεν τον λυπάται και δεν του εκπληρώνει το αίτημα. Αυτός έκλεγε και θρηνούσε και εκείνη δεν του εκπλήρωνε την αίτηση. (Σημείωση: Από όλα φαίνεται ότι αυτός ο νεαρός ήταν άγγελος φύλακας αυτής της νεκρής γυναίκας. Φαίνεται επίσης πόσο ενδιαφέρονται οι άγιοι άγγελοι για μας και τις ψυχές μας, αλλά εμείς δεν το βλέπουμε. Παραπέρα φαίνεται και αυτών το αίτημα είναι ανεκπλήρωτο, αν ο θάνατος μας βρει αμαρτωλούς και αμετανόητους). Όταν αυτοί με πλησίασαν, ο νεαρός έπεσε μπροστά στα πόδια της και άρχισε να την παρακαλεί εντονότερα και να οδύρεται και να της ζητεί κάτι. Εκείνη κάτι του απάντησε, αλλά δεν μπόρεσα να καταλάβω τι. (Σημείωση: Είχα την ευκαιρία και από άλλες πηγές να γνωρίσω πως και πόσο πικρά κλαίει ο άγ. Άγγελος φύλακας όταν αυτός που του δόθηκε για φύλαξη δεν υπακούει στην αγία Εκκλησία και στην αγία πίστη, χάνοντας την ψυχή του για πάντα). Όταν αυτοί με πλησίασαν ήθελα να τη ρωτήσω: «που βρίσκομαι;» Τη στιγμή εκείνη η γυναίκα αυτή σταύρωσε τα χέρια στο στήθος, ύψωσε τα μάτια προς τον ουρανό και είπε : «Κύριε, που θα πάει αυτή έτσι;». Εγώ τότε έτρεμα και μόλις τώρα κατάλαβα ότι είχα πεθάνει, ότι η ψυχή μου βρισκόταν στον ουρανό και το σώμα έμεινε στη γη. Τότε άρχισα να κλαίω και να οδύρομαι και ακούω φωνή που λέει: «επιστρέψτε την στη γη για τις αγαθοεργίες του πατέρα της». Άλλη φωνή απάντησε: «βαρέθηκα την αμαρτωλή και διεφθαρμένη ζωή της. Εγώ ήθελα να την εξαφανίσω από προσώπου γης χωρίς μετάνοια, αλλά με παρακάλεσε γι αυτήν ο πατέρας της. Δείξε της το μέρος για το οποίο άξιζε».

Αμέσως βρέθηκα στον Άδη. Τότε άρχισαν να έρπουν μέχρις εμένα φοβερά πυρακτωμένα φίδια με μακριές γλώσσες που ξερνούσαν φωτιά και άλλες αποκρουστικές βρωμιές. Η βρώμα ήταν αβάσταχτη. Αυτά τα φίδια τυλίχθηκαν γύρω μου και ταυτόχρονα από κάπου παρουσιάστηκαν σκουλήκια χοντρά ίσαμε το δάκτυλο με ουρές που κατέληγαν σε βελόνες και άγκιστρα. Αυτά έμπαιναν σε όλα τα ανοικτά μου μέρη, στα αυτιά, στα μάτια, στη μύτη, κ.λ.π. και έτσι με βασάνιζαν και εγώ κραύγαζα όχι με την φωνή μου. Αλλά εκεί δεν υπήρχε από πουθενά ούτε βοήθεια ούτε έλεος από κανένα. Εκεί είδα πως παρουσιάστηκε η γυναίκα που πέθανε από άμβλωση και άρχισε να παρακαλεί τον Κύριο για έλεος. ΑΥΤΟΣ της απάντησε: «εσύ στην γη δεν με αναγνώριζες, σκότωνες τα παιδιά στην κοιλιά σου και επί πλέον έλεγες στους ανθρώπους: δεν πρέπει να γεννάτε παιδιά, τα παιδιά είναι περιττά». Σε μένα δεν υπάρχουν, δεν υπάρχουν περιττά. Σε μένα υπάρχουν τα πάντα και για όλους αρκετά.

Σε μένα ο Κύριος είπε: «Εγώ σου έδωσα την αρρώστια για να μετανοήσεις, αλλά εσύ με έβριζες ως το τέλος της ζωής και δεν Με αναγνώριζες και για τον λόγο αυτό και εγώ δεν σε αναγνωρίζω! Πως στη γη έζησες χωρίς τον Κύριο Θεό, έτσι και εδώ θα ζήσεις!». Ξαφνικά όλα μεταστράφηκαν και εγώ κάπου πέταξα. Η βρώμα χάθηκε, χάθηκε και ο δυνατός οδυρμός και εγώ ξαφνικά είδα την εκκλησία μου που ενέπαιζα. Άνοιξε η πύλη και από αυτή βγήκε ιερέας ντυμένος στα άσπρα. Αυτός στέκονταν με σκυμμένο το κεφάλι και κάποια φωνή με ρωτάει: «ποιος είναι αυτός;». Εγώ απάντησα: «ο ιερέας μας». «Εσύ έλεγες ότι είναι χαραιοφάγης, αυτός δεν είναι χαραιοφάγης, αλλά πραγματικός ποιμένας, δεν είναι μισθοφόρος. Γνώριζε πως αν και είναι κατά το βαθμό μικρός, συνηθισμένος ιερέας, υπηρετεί Εμένα, μάθε ακόμη και τούτο: αν δεν σου διαβάσει αυτός την ευχή της εξομολόγησης, εγώ δεν θα σε συγχωρήσω!»! Τότε άρχισα να παρακαλώ: «Κύριε, γύρισέ με στη γη, έχω ένα μικρό γιο». Ο Κύριος είπε: «ξέρω ότι έχεις μικρό γιο, είναι κρίμα γι αυτόν». «Κρίμα», απάντησα εγώ. Τότε Εκείνος αποκρίθηκε: «Εγώ σας λυπούμαι όλους και τρεις φορές σας λυπούμαι. Όλους σας περιμένω πότε θα ξυπνήσετε από το αμαρτωλό όνειρο, να μετανοήσετε και να έλθετε στον εαυτό σας;».

Εδώ τώρα εμφανίστηκε εκ νέου η Μητέρα του Θεού, που νωρίτερα την αποκαλούσα γυναίκα και πήρα το θάρρος να τη ρωτήσω: «Υπάρχει εδώ σε σας παράδεισος;». Αντί για απάντηση μετά απ αυτές τις λέξεις, ξαναβρέθηκα στην κόλαση στον Άδη. Τώρα ήταν χειρότερα από ότι την προηγούμενη φορά. Έτρεξαν ολόγυρά μου οι δαίμονες με καταλόγους και μου έδειχναν τα αμαρτήματά μου και φώναζαν: «εσύ μας υπηρέτησες όταν ήσουν στη γη!»! Άρχισα να διαβάζω τα αμαρτήματά μου, όλα μου τα έργα μου που ήταν γραμμένα με μεγάλα γράμματα και ένοιωσα φοβερό φόβο. Από τα στόματά τους έβγαине φωτιά. Οι δαίμονες με κτυπούσαν στο κεφάλι. Πάνω μου έπεφταν και κολλούσαν πυρακτωμένες σπίθες από φωτιά και με έκαιγαν. Γύρω μου ακούονταν φοβερός θρήνος και κοπετός πολλών ανθρώπων.

Όταν το πυρ δυνάμωνε έβλεπα τα πάντα γύρω μου. Οι ψυχές είχαν φοβερή όψη, ήταν σακατεμένες με τεντωμένους λαιμούς και πρησμένα μάτια. Μου έλεγαν ότι είσαι συντρόφισσα (φαίνεται ότι ήταν κομμουνίστριες) και είσαι υποχρεωμένη να ζήσεις μαζί μας. Όπως εσύ έτσι και εμείς όταν είμαστε στη γη δεν αναγνωρίζαμε το Θεό, τον βρίζαμε και κάναμε κάθε κακό, την πορνεία, την υπερηφάνεια και άλλα και ποτέ δεν μετανοήσαμε. Όσοι αμάρτησαν, αλλά μετάνιωσαν, πήγαιναν στη εκκλησία, προσεύχονταν στο Θεό, ελεούσαν τους φτωχούς και

βοηθούσαν όσους βρίσκονταν σε ανάγκη και κακοτυχία, αυτοί είναι εκεί πάνω. (Σημείωση: δηλαδή στο παράδεισο, τον οποίο αυτοί εδώ δεν ήθελαν ούτε να μνημονεύσουν).

Εγώ φοβήθηκα φοβερά από αυτά τα λόγια, μου φαίνονταν ότι ήδη βρισκόμουν εδώ στον Άδη ολόκληρη ζωή και αυτοί μου λένε ότι θα ζήσω μαζί τους αιώνια.

Μετά από αυτό εμφανίστηκε εκ νέου η Μητέρα του Θεού και έγινε φως, οι δαίμονες τράπηκαν σε φυγή και οι ψυχές που βασανίζονται στην κόλαση άρχισαν να φωνάζουν και να την ικετεύουν για έλεος: «Ουράνια βασίλισσα, μη μας αφήνεις εδώ» φώναζαν. «Καιγόμαστε Μητέρα του Θεού και δεν υπάρχει ούτε σταγόνα νερό!» Εκείνη έκλαιγε και μέσα από το κλάμα έλεγε: «Όσο ζούσατε στη γη δε με αναγνωρίζατε και δε μετανουούσατε για τις αμαρτίες σας στον Γιο Μου και Θεό σας και Εγώ τώρα δεν μπορώ να σας βοηθήσω, δεν μπορώ να παραβώ την επιθυμία του Γιου μου και Εκείνος δεν μπορεί την επιθυμία του Πατέρα του! Βοηθώ μόνο αυτούς για τους οποίους παρακαλούν οι συγγενείς και για τους οποίους προσεύχεται η αγία εκκλησία». Μετά απ αυτό εμείς αρχίσαμε να υψωνόμαστε και από κάτω αναδίδονταν δυνατή κραυγή φωνών: «Μητέρα του Θεού μη μας αφήνεις».

Ξανά υπήρχε σκοτάδι και εγώ βρέθηκα στην ίδια πλάκα. Σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος η Μητέρα του Θεού ύψωσε τα μάτια στον ουρανό και άρχισε να προσεύχεται λέγοντας: «τι να κάνω μ αυτήν, που να την βάλω; Μια φωνή απάντησε : «αφήστε την από τα μαλλιά στη γη». «Μα αυτή είναι κουρεμένη;». Η φωνή είπε πάλι: «Πιάστε την από τα μαλλιά». Τότε η Μητέρα του Θεού έφυγε ήσυχα, η πόρτα της μισάνοιξε έτσι που πίσω απ' αυτήν δεν έβλεπα τίποτε. Κατόπιν επέστρεψε κρατώντας τα μαλλιά μου στα χέρια της και από κάπου εμφανίστηκαν 12 άμαξες χωρίς τροχούς, κινούνταν σιγά και εγώ τις ακολούθουσα. Η Μητέρα του Θεού μου έδωσε τα μαλλιά, αλλά εγώ δεν αντιλήφθηκα ότι με άγγιξε. Άκουσα μόνο όταν είπε ότι η δωδέκατη άμαξα δεν έχει πάτο. Φοβόμουν να καθίσω σ' αυτήν, αλλά η Μητέρα του Θεού με έσπρωξε στη γη απ' αυτή.

Μετά απ αυτό εγώ συνήλθα και ενσυνείδητα στεκόμουν και κοιτάζα. Ήταν μιάμιση η ώρα το απόγευμα. Μετά από κείνο το φως που είδα εκεί όλα στη γη μου φαίνονταν άσχημα και δεν μου άρεσε που ήμουν στη γη, αλλά τι να κάνω. Τώρα είπα μόνη μου στην ψυχή μου: «πήγαινε στο σώμα!» Τότε βρέθηκα πάλι στο νοσοκομείο και πήγαμε στο ψυγείο που φύλαγαν τα πτώματα. Αυτό ήταν κλειστό, αλλά εγώ μπήκα μέσα χωρίς κώλυμα και είδα το νεκρό μου σώμα: Το κεφάλι μου ήταν γυρισμένο λίγο προς τα πλάγια, ενώ η μέση μου πιέζονταν από νεκρούς. Μόλις η ψυχή μου μπήκε στο σώμα, αμέσως αισθάνθηκα ισχυρό ψύχος. Κάπως απελευθέρωσα την πιεσμένη μέση μου, διπλώθηκα και έσφιξα τα γόνατα με τα χέρια. Τη στιγμή εκείνη έβαλαν μέσα το νεκρό σώμα κάποιου ανθρώπου και όταν άναψαν το φως με είδαν σκυμμένη, ενώ εκείνοι συνήθως βάζουν όλους τους νεκρούς με το πρόσωπο προς τα πάνω. Βλέποντάς με έτσι οι νοσοκόμοι φοβήθηκαν και από το φόβο διασκορπίστηκαν. Επέστρεψαν με δύο γιατρούς, που αμέσως διέταξαν να ζεσταθεί το μυαλό μου με λάμπες. Στο σώμα μου υπήρχαν οκτώ τομές (μάθαιναν πάνω σ αυτό): τρεις στο στήθος και οι υπόλοιπες στην κοιλιά. Δύο ώρες μετά το ζέσταμα του κεφαλιού άνοιξα τα μάτια και μόλις μετά από 12 μέρες μίλησα.

Το πρωί μου έφεραν πρωινό τηγανίτες με βούτυρο και καφέ (ήταν μέρα νηστείας), αλλά δεν ήθελα να φάω και τους είπα ότι δε θα φάω. Οι νοσοκόμοι έφυγαν πάλι και όλοι στο νοσοκομείο άρχισαν να με προσέχουν. Ήλθαν οι γιατροί και με ρώτησαν γιατί δεν θέλω να φάω. Τους απάντησα: «καθίστε και θα σας διηγηθώ τι είδε η ψυχή μου. Όποιος δεν νηστεύει τις μέρες της νηστείας, αυτός θα φάει βρωμερά και σιχαμερά πράγματα. Γι αυτό σήμερα δε θα φάω όπως και σ όλες τις νηστείες δε θα αρτυθώ». Οι γιατροί από την έκπληξη, τη μια κοκκίνιζαν την άλλη κιτρίνιζαν και οι ασθενείς με άκουγαν προσεκτικά. Κατόπιν συγκεντρώθηκαν πολλοί γιατροί και εγώ τους είπα ότι τίποτε πλέον δεν με πονάει. Τότε άρχισε να έρχεται σε μένα κόσμος και μάλιστα πολύς και εγώ σε όλους διηγιόμουν και έδειχνα τις πληγές. Η αστυνομία άρχισε να διώχνει τον κόσμο και μένα με μετέφεραν σε άλλο νοσοκομείο. Εκεί ανάρρωσα τελείως και παρακάλεσα τους γιατρούς να με γιατρέψουν όσο το δυνατό νωρίτερα τις τομές που μου έκαναν μαθαίνοντας πάνω μου. Τότε με έβαλαν πάλι στο χειρουργικό τραπέζι και όταν οι γιατροί άνοιξαν την κοιλιά μου είπαν : «Γιατί χειρουργήσανε τελείως υγιή άνθρωπο;». Εγώ τότε τους ρώτησα: «Ποια είναι η αρρώστια μου;» Αυτοί μου απάντησαν : «Τα εντόσθιά σας είναι υγιή και καθαρά όπως του παιδιού». Τους είπα ότι τα μάτια μου ήταν δεμένα κατά τη διάρκεια της εγχείρησης, αλλ ότι, παρ όλα αυτά, είδα το εσωτερικό μου στον καθρέπτη του ταβανιού. Ήλθαν και οι γιατροί που έκαναν την εγχείρηση και όταν πλησίασαν είπαν: «Που είναι η αρρώστια της; τα εντόσθιά της ήταν όλα διαλυμένα και προσβεβλημένα από τον καρκίνο και τώρα είναι τελείως υγιή». Τους απάντησα: ο ΚΥΡΙΟΣ ο ΘΕΟΣ φανέρωσε το έλεός του πάνω σε μένα την αμαρτωλή, για να ζήσω ακόμη και μαρτυρήσω στους άλλους ό,τι είδα και ό,τι μου συνέβη. ΕΚΕΙΝΟΣ, ο ΚΥΡΙΟΣ ο ΘΕΟΣ πήρε ότι κατεστραμμένο ήταν μέσα μου και μου έδωσε υγιή, σε όλους θα το

διηγούμαι, ώσπου να πεθάνω. Κατόπιν είπα στο γιατρό: «Βλέπεις πως γελαστήκατε;» και εκείνος απάντησε ότι «τίποτε δεν ήταν υγιές μέσα σου». «Τι νομίζετε τώρα;» τον ρώτησα εγώ. Απάντησε: «σε αναγέννησε ο ΥΠΕΡΤΑΤΟΣ!» Τότε του απάντησα: «Αν πιστεύετε σ' αυτόν κάντε τον σταυρό σας και παντρευτείτε στην εκκλησία». Ο γιατρός κοκκίνισε γιατί ήταν Εβραίος. Πρόσθεσα ακόμη: γίνου αρεστός στον Κύριο το ΘΕΟ.

Κατόπιν άφησα το νοσοκομείο, κάλεσα τον ιερέα που νωρίτερα ενέπαιζα και του έκανα επιθέσεις, αποκαλώντας τον χαραμοφάη. Του διηγήθηκα όλα όσα μου συνέβησαν, εξομολογήθηκα και μετάλαβα των αγίων του Χριστού μυστηρίων. Τον κάλεσα και ευλόγησε το σπίτι μου, γιατί ως τώρα σ αυτό βασιλεύε η αμαρτία, η μικρότητα, το μεθύσι, ο εμπαιγμός και η μάχη.

Τώρα εγώ η αμαρτωλή ΚΛΑΥΔΙΑ που είμαι 40 χρονών με την βοήθεια του Θεού και της Ουράνιας Βασίλισσας, ζω χριστιανικά. Πηγαίνω τακτικά στη εκκλησία, στο ναό του Θεού και ο Κύριος με βοηθάει. Από όλες τις μεριές του κόσμου με επισκέπτονται άνθρωποι και εγώ διηγούμαι σε όλους όσα μου συνέβησαν, είδα και άκουσα. Με τη βοήθεια του Θεού τους δέχομαι όλους, διηγούμαι σε όλους τι ήμουν πριν, τι μου συνέβη τώρα και για ποιο λόγο είμαι τώρα πιστή.

Ας είναι δοξασμένος ο Κύριος ο Θεός! Όλους τους συμβουλεύω να προσέχουν πως ζουν, γιατί πράγματι υπάρχει άλλος κόσμος και άλλη ζωή και ότι ο καθένας θα δώσει λόγο για τα γήινα έργα του και ότι ανάλογα μ' αυτά θα έχει πλήρως δίκαια ανταμοιβή ή τιμωρία και μάλιστα αιώνια. Να ζήτε όλοι χριστιανικά και κατά ΘΕΟΝ. ΑΜΗΝ.

**Ουστιγιούζινα Κλαύδιγια Νικίτισνα.
ΕΚΔΟΣΕΙΣ " ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ**